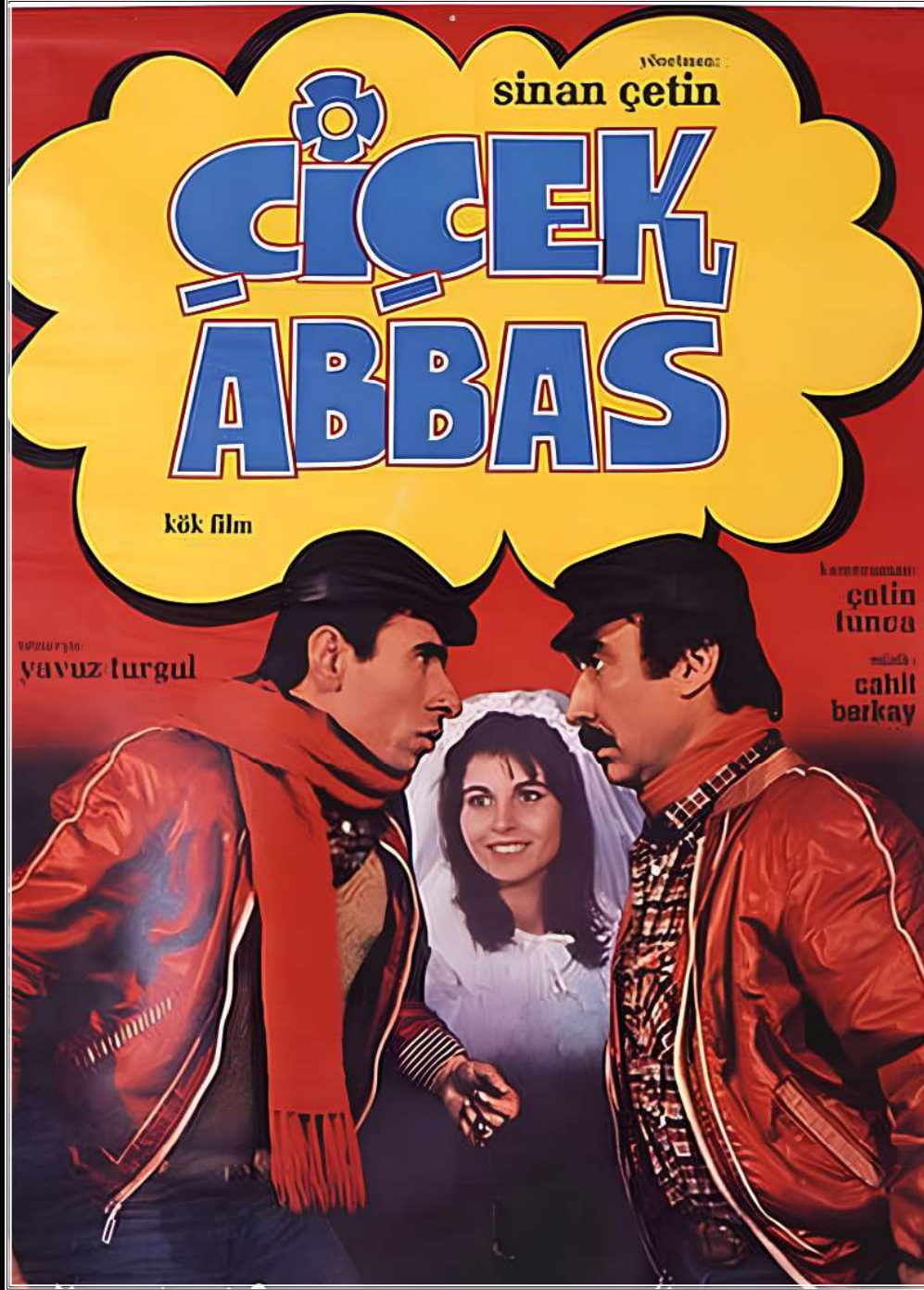

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Fazıl Ahmet Aykaç ◆ Aslan Aşarbey ◆ Tacettin Şimşek
◆ M. Nihat Malkoç ◆ Ahmet Yıldırımtepe ◆ Halit Yıldırım ◆ Halûk Tanrıverdi
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Ercan Sağlam ◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ İzzet Gayretli
◆ Memik Kömekçi ◆ Mehmet Pektaş ◆ Aydın Battal ◆ Yemliha Gürlek
◆ Erdoğan Öner ◆ Yakup Gümüş ◆ Salman Kapanoğlu
◆ Mustafa İmir ◆ Osman Gazi Turaç

74 Sayı 21 Nisan 2024

Fuzuli'yi Tazmin

◆ Fazıl Ahmet Aykaç

Kesmişim ben bütün ümîdi şifâdan gayrı
Şimdilik yoktur işim cürm ü hatâdan gayrı
Gördüğüm var mı ki âlemde riyadan gayrı
Bilmiyor başka şey ol mâh cefâdan gayrı
Bıkmışım boş yere yârâna ricâdan gayrı

Bil ki kalbimde benim kimseye yoktur öfke
Mülk-i evzânı şu dem kendime kıldım ülke
Başka ihsân dilemem etme efendim gölge
“Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge”
“Ne çalar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı”

Teh için eyleyelim kişver-i ikbâle sefer
Dergeh-i kismetimin üstüne hattât-ı kader
Yazdı bir mısra-i berceste ki bin kıt'a değer
Öyle bir dâr-ı safâdır ki cihân içre bu yer
“Ne ararsan bulunur derde devâdan gayrı”

Genci etmek dilerim kari'e tasvîr-i fuad
Bulamaz hâme fakat hokka-i ilhâma medâd
Nice bir eksile kim makdem-i ihvânda fesâd
Durmayıp artmada bâzâr-ı uhuvvette kesâd
Fâzılâ pek şaşarım bizden umarsan imdâd
“Elimizden ne gelir hayır duâdan gayrı”

A Ç I K K A R A

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Sinema Arşivinden

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

74. Sayı Nisan 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Valilik Makamına

◆ Aslan Aşarbey

On bir nüfus gecekondü bir evde
Gürültüden durulmuyor Vali Bey
On bir yerden öter on bir boş mide
Gurultudan durulmuyor Vali Bey

Hane halkı mecbur oruç tutuyor
İftar topu haftada bir atıyor
Anam hasta, ciğerleri ötüyor
Hırıldıdan durulmuyor Vali Bey

Çocukların kimi yeni yürüyor
Yaşlı babam bedenini sürüyor
Gece evi bir senfoni bürüyor
Horultudan durulmuyor Vali Bey

Ayıp amma bunu size demesi
Hanımımın hep soğuldu memesi
Yine bitti bebeklerin maması
Zırlıtdan durulmuyor Vali Bey

Girilmiyor küften, nemden içeri
Rüzgâr dolar kırık camdan içeri
Yağan yağmur akar damdan içeri
Şırlıtdan durulmuyor Vali Bey

İnsan gibi yaşamaktı dileğim
Felek büktü tuşa geldi bileğim
Kim ne dese duyar oldu kulağım
Mırıldıdan durulmuyor Vali Bey

Mülki amir diye bildim sizleri
Bir iş verin mutlu edin bizleri
Müjde bekler çocukların gözleri
Pırlıtdan durulmuyor Vali Bey

Nigâr Hanım Vay/Beş -Yazılmamış Bir Şiire Nazire

◆ Tacettin Şimşek

Bu sabah şehrin yeni havalimanında olağanüstü bir hareketlilik var. Aprona kırmızı halılar serilmiş. Şehrin ileri gelenleri karşılama töreni için tam kadro orada. Biblo gibi dizilmişler.

Az sonra Nigâr Hanım, uçağın kapısında görünüyor. Belediye bandosu Selahattin İçli'nin "Hoş geldin gönül bahçeme bahar yüzlüm hoş geldin" mahur şarkısını çalmaya başlıyor. Nigâr Hanım merdivenden kuğu gibi iniyor.

Vali, belediye başkanı ve diğer erkân sırayla Nigâr Hanım'a "Hoş geldiniz, efendim, şeref verdiniz." diyorlar. "Size layık değil ama..." özrüyle rengârenk çiçekler arz ediyorlar.

Valilik konağına geçiliyor. Çeşitli hediyeler sunuluyor Nigâr Hanım'a.

Belediyeye geçiliyor. Meclis salonunda encümen huzurunda şehrin altın anahtarı teslim ve hemşerilik beratı takdim ediliyor kendisine.

Şiir meclisi Âşıkpaşa Sarayı'nın geniş avlusunda. Nigâr Hanım ön sırada oturuyor. Belediye başkanı ve vali konuşmalarını yapmak için kürsüye çıkıyor ve önce Nigâr Hanım'ı selamlıyorlar.

Şiir meclisine Memalik-i Osmaniye'nin her köşesinden meşhur şairler kopup gelmiş; Türki, Arabi, Farişi ve Frenk lisanlarında şiirler okunuyor. Meşhurların en meşhuru Nigâr Hanım tabii ki.

Gökten konfetiler yağıyor üstüne. Amerika'dan, Japonya'dan kimi şairler telekonferans sistemiyle meclise katılmış. Herkes mest.

Otuz şair art arda şiirlerini seslendiriyor.

Münzevi şair Tayfun Cemil mecliste şiir okuyup okumadığından emin değil.

Nihayet herkesin sabırsızlıkla beklediği o büyük an geliyor. Her mecliste olduğu gibi en son Nigâr Hanım'ın kürsüyü teşrifleri istirham ediliyor. Böylece kürsü asıl sahibini buluyor.

O sırada kürsünün etrafı tütsülerle, suni dumanlarla büyümlü bir atmosfere dönüşüyor. Yukarıdan

helikopterle iki ton gül yaprağı dökülüyor Nigâr Hanım'ın başına.

Nigâr Hanım, "gül gibiyim" kafiye ve redifli muhteşem bir şiir okuyor. Vezn-i aruzla tarzıkadim üzre bir gazel bu. Herkes kendinden geçiyor.

Tayfun Cemil'in kalbi yerinden fırlayacak gibi, "Ben aldım başımı gidiyorum, sen de peşimden gel!" diyor.

Dediğini de yapıyor, göğüs kafesini yarıp çıkıyor, uçup gidiyor, kürsünün dibine, Nigâr Hanım'ın ayak ucuna düşüyor.

Kendini yokluyor Tayfun Cemil. Sağ elinin ayağıyla göğsünü sıvazlamak istiyor. Kalbinin yerinde kocaman bir boşluk.

"Öldüm mü?" diyor kendi kendine. "Cennette miyim? Kürsüde şiir okuyan Nigâr Hanım hurilerden bir huri mi?

Hay Allah! Bu ayın kirasını da ödememiştim, ev sahibine ayıp olacak. Şiir kitabım matbaada.

Nazilli'deki şiir meclisine davetliyim, Gümüşhane Pestil Festivali'nde imza günüm var, mecburen onlara da katılamayacağım. Keşke bir hafta daha yaşayabilseydim ve en azından imza günümde bulunabilseydim.

Okuyucularına minnet borçluyum. Hepi topu üç beş kişi zaten. Öldüğüm için beni mazur görürler, haklarını helal ederler inşallah."

Göz kapaklarına ellişer kiloluk un çuvalları asılıydı sanki.

O yüzden gözlerini açması hiç kolay olmadı. Sabahın eli kulağındaydı. Etrafına dikkatle bakındı Tayfun Cemil.

Kireç badanalı tavan, karanfil desenli kirli beyaz perdeler, açık mavi plastik boyalı duvarlar, duvarın birinde Osman Hamdi Bey'in Arzuhalci'si, diğerinde Munch'un Çığlık tablosu, her şey yerli yerindeydi. Kaba etini çimdikledi.

Rüyaymış. Bu kez de,

“Keşke ömür boyu rüyada kalsaydım.” dedi. “Keşke Nigâr Hanım’dan bin rüya yılı şiir dinleseydim. O ne billur ses, Allah’ım, o ne can yakıcı eda! Ben bunca zaman nasıl kayıtsız kalmışım ona. Nasıl o güneşin mihverine girmeden avare dolaşmışım. Ondan uzak bir avare olmaktansa ona yakın bir serseri olsaymışım. Bütün şiirlerimi ona yazsaymışım.

Boşa çığnemişim küreiarzı. Noksanlık bendeymiş. Öyle ya, mıknaş demiri, nikeli, kobaltı çeker; alüminyumu ne yapsın? Gerçi altını, gümüşü de çekmiyor mıknaş ama nerede bende o hamur, o maya?”

Damağında şiirin bal tadı, kulağında şiirin ezgili yankısı, dimağında şiirden bölük pörçük kelimeler kalmıştı. Hafızasını didik didik etti. Şiirin sadece son mısraını hatırlıyordu:

“Nigâr’ım şaireyim çölde açan gül gibiyim.”

Gerisi buharlaşmış gitmişti sanki. Bereket versin, vezin belliydi: Feilâtün feilâtün feilâtün feilün.

Mısraı matla beyte tamamlamak için,

“Güle bülbül gerekir ben dahi bülbül gibiyim.” diye mırıldandı Tayfun Cemil.

Rüyasını altıncı hissine bağladı. Bazı rüyaların hissikablelvukunun uykudaki akisleri olduğunu çok iyi biliyordu.

“Nigâr Hanım şu saatlerde mecliste okuduğu o şiiri yazıyordu mutlaka. Öyleyse hemen naziresini yazmalıyım.” dedi kendi kendine.

On beş dakikada tamamladığı şiir şöyleydi:

Kalbinin çaldığı kanundaki bir tel gibiyim

Yakın olmam gerekirken ne için el gibiyim

O siyah gözlere malik yürüyen servi için

Geceden gündüze mestane akan sel gibiyim

Ne elif tuttu elimden ne de nun gördü beni

Dalın altında kalan bir gariban zel gibiyim

Bu ne talih ki yolum düştü bir aşk ülkesine

Acıdan saçkıran oldum azıcık kel gibiyim

Olmuyor bende müsavi iki gün birbirine

Bir zaman Tayfun idim şimdi hafif yel gibiyim

Şiirin “Nigâr Hanımefendi’nin yazdığına rüyamızda şahit olduğumuz, ancak kuvveden fiile çıktığını henüz göremediğimiz ‘gül gibiyim’ serlevhalı gazeline nazire” alt başlığıyla Malumat mecmuasında yayımlandığını gören Nigâr Hanım, Tayfun Cemil’e mecmua aracılığıyla şu mesajı ilettili:

“Birkaç gündür zihnimde kemale erdirmeye çalıştığım, ancak müsait bir vakit bulamadığımdan kâğıda dökemediğim, size rüyanızda ayan olan şiirime yazdığınız nazire için müteşekkirim. Kalbimin usaresi kalbinize damlamış. Maatteessüf ilham kebuterimi ürküttünüz. Binaenaleyh şiiri yazma hususunda şevkimi kaybettim.

Çok rica edeceğim, gönlüme dökülen lakin henüz nazma dönüşmeyen eserlerime nazire yazarak beni müşkül durumda bırakmayınız. Biraz sabrediniz ve şiiri yazıp neşretmemi bekleyiniz

Bâki selamlar, Tayfun Beyciğim.

Not: Gönlünüz ferah olsun, efendim. Elif, ilham lütfuyla elinizden tutuyor; nun ise şiirinizi okuyarak ve bu mesajı yazarak sizi gördüğünü izhar ediyor.

“Dalın altında kalan bir gariban zel gibiyim.” demişsiniz. Dert çekip zâr eylemenizden müteessir oldum. Kelliğinizi de dert etmeyiniz lütfen. Nice güre saçlı insan var ki bir mısra dizemiyor.”

Bu mesaj en büyük iltifattı Tayfun Cemil için. Ona karada ölüm yoktu artık. Havaya çıkmasın, denize de uğramayıversindi canım.

Ölümü Çok Abarttınız

◆ M. Nihat Malkoç

Beden fâni bir yapıdır
Ölümü çok abarttınız
Ölümsüzlüğe kapıdır
Ölümü çok abarttınız

Alt tarafı bir göç ölüm
Dünden alınan oç ölüm
Ha erken ha da geç ölüm
Ölümü çok abarttınız

Azrail gelecek bir gün
Her doğan ölecek bir gün
Müminler gülecek bir gün
Ölümü çok abarttınız

Hayat durmaz, hep akışır
Can cananıyla bakışır
Ölüm herkese yakışır
Ölümü çok abarttınız

Günler günlerle yarışır
Toprak bedenle barışır
Damla denize karışır
Ölümü çok abarttınız

Konuşanlar susar bir gün
Gözlerini kısar bir gün
Eleğini asar bir gün
Ölümü çok abarttınız

Yerde kalmaz âhlarımız
Faydasızdır vahlarımız
Hicret eder ruhlarımız
Ölümü çok abarttınız

Hakikattir, haktır ölüm
Müslüman'a aktır ölüm
Akan bir ırmaktır ölüm
Ölümü çok abarttınız

Toprağa gark olur tenler
Bir gün yok olur bedenler
Geriye dönmez gidenler
Ölümü çok abarttınız

Nabız bir gün son kez atar
Ebet uykusuna yatar
Güneş doğmak için batar
Ölümü çok abarttınız

Kim Bu Yılan?

◆ Ahmet Yıldırımtepe

Nedir bu kadından çektiğim benim
Her yerde önüme atlıyor yılan
Ne zaman uzanıp sevmek istesem
Sivri dişleriyle kıtlıyor yılan

Zehirden acıdır dediği sözler
Dili kurşun atar yüreği közler
Gören Firavun'u Nemrut'u özler
Hepsine fark atıp katlıyor yılan

Şirin maskelerle yüzüme gülen
Her iki sözünden birisi yalan
Yaptığı büyüü kendinde bulan
Hasetten şişerek patlıyor yılan

Boya badanayla güzelim sanmış
Yüzünü kovanın içine banmış
Çirkindi, iyice maymuna dönmüş
Kremsiz kalınca sertliyor yılan

Yemeğe çağırmış, acep kerti mi
İğneli minderle deldi altımı
Yolcularken sıvazlıyor sırtımı
Kibarca evinden şutluyor yılan

Sanmayın ona kin güdeceğimi
Ardından beddua edeceğimi
Söyleyin tatile gideceğimi
Nasılca duyunca çatlıyor yılan

Çayırdaki dereye saz olur derler
Şimdi tam mevsimi, yaz olur derler
Bunların ömrü pek az olur derler
Tam öldü der iken hortluyor yılan

Kim bu yılan diye sordum ortaya
Gelinle kaynana girdi potaya
Eltiyle görümce baktı aynaya
Gözleri büyüüp pörtlüyor yılan

Seçimde Mühür Saklanırsa

◆ Halit Yıldırım

Geçen seferki olaydan sonra bizim malum ekip ne yaptı etti bu İt Yaşar ile beni barıştırdı. Geldi elimi öptü, özür cızır dilerken ben de yumuşadım. Lakin adı üstünde İt Yaşar, ne yaparsan yap adamın ruhu pis. İllaki bir itlik yapacak. Tabii sonradan öğrendiğime göre sırf beni kızdırıp konuşturmak için bunu bana musallat etmişler.

Ben bu alçağı affedince güya gönlümü almak için beni, Culuk'un Hamza'yı, Cavlak'ın Kel Savaşı ve Abdullah'ın Ömer'i evine davet etti. Mangallar, semaverler yandı. Yendi, içildi. Sonra sohbet faslı başladı. Laf dolana dolana geldi bizim orman kesimi nedeniyle hapis yatma meselesine... Tabii lafın gözünü kanatan yine İt Yaşar.

Boğazını temizledi ve yılışarak sordu. Malum “ş”leri tam çıkaramadığından yılan gibi tıslayarak...

“İrfani Emmi bizim kazada yine seçimlere itiraz edilmiş. Millet diyor ki bu seçim iptal olur. Sence ne olur? Yine seçim iptal olur mu?”

Düşündüm bizim burada seçimler her zaman hararetle geçiyor. Yirmi sene önce de akli yeterliliği olmayan kişiler oy kullandı diye seçim iptal edilmişti.

“Seçimler iptal edilir mi bilmem ama dedikodusu bitmez. Sandığa baştan sahip olacaksın. Tutanakları imzaladıktan sonra şöyle oldu böyle oldu demenin bir faydası yok. Allah vermesin milleti birbirine düşürürler. Kavga gürültü çıkar, arada nahoş şeyler olur. Bu kadar hiddete, şiddete gerek yok. Akılselim olmak lazım.” dedim.

Savaş da beni teyit etti:

“İrfani Emmi gerçekten biraz fazla gerginlik yaşıyor. Bizim burası da maalesef seçimle yatıp seçimle kalkıyor. Birisi muhtar olacak diyelim. Sanki bütün köy muhtar olacak gibi hararetleniyor. Seçime giriliyorsa bir kişi kazanır gerisi kaybeder. Bunu hazmetmek gerekir.”

Hamza da derin bir iç çekti:

“Ah, nerde o anlayış?”

Yaşar da imalı:

“Eskiden de seçimlerde hile hurda oluyor muydu İrfânî Emmi, sen bilirsin.” diye soruyu yapıştırdı.

Onun bu yüz şeklini görünce dedim ki bu yine bir itlik düşünüyor.

“Valla bu melmekette ilk seçim Rumi takvime göre 4 Kânunuevvel 1324’de yapılmış ve seçimi İttihatçılar kazanmış.”

Yaşar:

“1324 kaç yılına denk geliyor ki?”

“1908 senesi. Devletin başında cennetmekân Sultan Hamid var. Neyse bu ağalar, padişahı indiriyorlar ve 1912’de ikinci seçim yapılıyor. Balkan Harbi’nin olduğu zaman yapılan bu seçime “sopalı seçim” demişler. Askerler zorla milleti İttihatçılara rey vermeye zorlamış. Ardından 1914’te seçim olmuş, bu sefer İttihatçılar tek parti olarak seçime girmiş. Zaten harp hâli... Son seçim 919’da olmuş. Melmeket işgal altında. Bu seçimlerde herkes oy veremiyormuş, onu da söyleyeyim. Sonra 23’te Cumhuriyet kurulmuş. 46’ya kadar tek parti... 46 seçimlerinde ilk kez Demokrat Parti seçime girmiş. Bu seçim zaten çok şaibeli bir seçim olarak tarihe geçmiş. Açık oy gizli tasnif diye acayip bir iş yapılmış. Sonuçta bu günlere gelindi.”

Yaşar yüzünü buruşturdu.

“Yahu Emmi sana bizim burada eski seçimler nasıl oldu dedik, sen gittin ta Sultan Hamid döneminden başladın. Sen anlat bakalım, 77 seçimlerinde Yunus Reis nasıl kaybetti?”

Ben bunun bana o seçimleri anlattıracağını çok iyi bildiğim için mahsus lafı dolaştırıyordum. Şimdi mecburen o seçimi anlatacaktık. Bakalım ne yumurtlayacaktı. Bu sefer hiç nazlanmadan anlatmaya başladım.

“77 seçimlerinde Yunus iki dönem reislik yapmış birisi olarak çok şanslıydı. Onun sayesinde köy bir şehere benzemişti. Çok hizmet etti çok... Neyse bunu yıkmak isteyenler karşısına güçlü bir aday bulamayınca Alamancı Nazim’i çıkardılar. Aslında Nazim ile Yunus canciğer arkadaşlıklar. Nasıl oldu bilmiyoruz, bir de duyduk ki Alamancı Nazim bağımsız olarak aday olmuş. Her akşam Yunus’un odada toplanıyoruz, köyün alt başından üst başına bütün haneleri tek tek sayıyoruz. Yunus’un oyu Nazim’in oyundan fazla geliyor. Seçim aralık ayının 11’inde yapılmıştı. O günü hiç unutmam. Yunus Reis’in babası Hasan Ağa da çok hastaydı. Adamın son günleriydi. Seçim sabahı bir sala verildi ki Hasan Ağa ölmüş.

Hasan Ağa öldü diye civardaki köyler buraya aktı. Biz de seçimi, sandığı bıraktık cenazeyi kaldırmakla uğraşıyoruz. Öğle namazından sonra cenaze kalktı. Bu arada bazı akrabalar gidip reylerini attılar.

İkinciye doğruydı. Hacı dayımın Zeynep bizim

oturduğumuz odaya depil destek girdi.

“Ne duruyorsunuz? Ölüyle ölecek değiliz. Ölen de geri gelecek değil. Hasan emmimi kaldırdık, defnettik. Asıl ölü sandıkta yatıyor. Sandıklar sahipsiz kalmış. Adamlar mühürü saklamışlar. Millete ‘Bağımsız adaya rey verecekseniz onun kâğıdını, Yunus’a vereceksiniz oy pusulasını zarfa koyup sandığa atacaksınız’ demişler. Ben dırıldınca ortaklık karıştı. Durman gidip sandıklara sahip çıkın! Kökü dört sandığa sahip çıkamayacaksanız yazık size.” dedi emme biz gidene kadar olan olmuştu.

Zaten geçmiş gün 1250 seçmenin 1040’ı sandığa gidebilmiş. En az iki yüz kişi cenaze var diye sandığa bile gitmemişler. Sandıklar açıldı ki bizim mühürsüz 285 oy iptal edildi. Adam 420 oy ile reis oldu. Yunus’un oyu da 339’da kaldı. Diyelim ki bu oyların 25’i gerçekten geçersiz olsa geriye 260 oy kalır. Hadi 250 desek 339 oyun üzerine de bu 250 geçersiz reyi eklediğinde 590 oy ile kazandığı seçimi adamlar hile ile aldı. Çok dedik itiraz edelim diye Yunus’a dinletemedik. O zaman Törrüd, Yunus’un birinci azasıydı. O da bize karşı çıktı ve Yunus’a dedi ki:

“Sakin itiraz etme. Babanın toprağı kurumadan kendi derdine düştü dedirtme! Köylü avradına söver.” dedi.

O da aynı sözleri tekrarlayıp bizi reddetti. Böylece Alamancı Nazim reis oldu ama iki sene sonra inkılap oldu. Kenan Paşa belediyelere subay, astsubay atayınca reisliği elinden aldılar. O da işi yarı başlı bırakmak zorunda kaldı.”

Ben lafımı bitirir bitirmez Yaşar “İhi” deyip gülmeye başladı. Canım sıkıldı. Tersleyeceğim emme lakin yine çavıp gidecek kanı altına akasica... Sabrettim ki bakalım bir bildiği varsa konuşsun.

“Ne kikirdiyon lan sen yine! Ne var ne oldu?” diye sordum.

Yaşar birden ciddileşti:

“Nazim’i sizce kim ikna edip arkadasının karşısına çıkarmıs olabilir?”

Adı üstünde İt Yaşar, yine ortaya bir kılçık atmıştı.

“Ne bileyim oğlum 40 sene geçmiş üstünden.”

Yaşar hiç istifini bozmadan sormaya devam etti.

“Peki size seçim sonuçlarına sakın itiraz etmeyin diyen Törrüd müydü?”

Ben de kendimden emin şekilde cevap verdim.

“Heee Törrüd’dü. Biz illa itiraz edelim deyince ayağa kalktı, Yunus’un yakasını tuttu. ‘Eğer babanın toprağı kurumadan kendi derdine düşüp seçime itiraz edersen köylü avradına söver. Gel bu işten vazgeç. -Bizi parmağıyla işaret edip- Kanma bunlara, bunlar senin hayrına uğraşmıyor.’ dedi.”

Yaşar ellerini dizine vurarak:

“Allah, Allah!” diye birkaç kere tekrarladı.

Hepimiz merak içindeydik. Savaş dayanamadı, bunun yakayı kucaklayıp:

“Lan şerefsizlik yapma! Ne ise şu ağzındaki baklayı çıkar. Bizi çatlatma!” diye bağırdı.

Yaşar, Savaş’ın elinden kurtuldu. Yine tıslayarak cevap verdi.

“Bak İrfani Emmi ben o zaman delikanlıydım lakin rey verme yasında değildim. İlk önce bilmiş ol ki Nazim’i aday olmaya ikna eden Törrüd’dü.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

“Yok daha neler! Lan oğlum nasıl olur? Yunus, babası hasta diye aday olmayacaktı. Biz de aday olmasını istemiyorduk. Onu da bizi de ikna eden Törrüd’dü. Hatta Yunus’un ilk azası da Törrüd’dü.”

Yaşar gayet ciddi bir şekilde devam etti.

“Valla sen ne dersen de isin aslı bu. Biz evcek Alamancı Nazim’i destekliyorduk. Bizimkiler sabah Nazim’in evinde toplanmışlardı. O sırada sala okunmaya başladı. Törrüd de oradaydı. Bana ‘Allah vere de Hasan Ağa ölmüş olaydı. Çık dışarı dinle bakalım kim ölmüş?’ dedi. Hoca salayı bitirince ‘Beldemiz esrafından ve Yunus Reis’in babası Hasan Ağa vefat etmiştir. Cenazesi öğle namazını müteakip kaldırılacaktır.’ deyince ben içeri girip durumu içerdekilere söyledim. Törrüd sevinçle oturduğu yerden ayağa fırladı.

‘Aha şimdi seçimi aldık!’ diye bağırdı.

Oradakiler saskın şaşkın ona baktılar. Aslında bes dakika öncesi yaptıkları sayımda seçimi kaybettik demislerdi.

Nazim Ağa önce buna iyice bir küfür savurdu. Sonra:

‘Lan zerhoş musun düzü! Adam 200 rey farkla bizi geçti diyen de sendin. Simdi de diyon ki kazandık. Hasan Emmim ölünce onun vereceği bir rey eksik diye mi kazanacağız? Zaten köylü Hasan emmim öldü diye vermeyecekse de reyini Yunus’a verir.’ diye bunu azarladı.

Törrüd ellerini ovuşturarak dedi ki:

‘Hiç siyasete kafan çalışmıyor Nazim Ağa. Simdi bunlar cenaze derdine düşerler. Sandığı mandığı gözleri görmez. Sandık basındaki adamlarımız sandık başkanlarını bir şekilde razı etsinler. Baktılar yola gelmezlerse tehdit etsinler. Mühürü saklasınlar ve kimseye vermesinler. Desinler ki Nazim Ağa’ya rey verecekler o bağımsız aday olduğu için onun bastırıldığı kâğıdı zarfa koyacak. Yunus’a rey verecekler de beyaz oy pusulasını zarfa koyacak. İş ortaya çıkana kadar biz bayağı bir reyi çürütmüş oluruz. Arada iki yüz rey fark var dedik. En az yüz oyu çürütürsek seçim bize geçer. Hiç merak

etmeyin. Zaten en az yüz kişi de cenaze evini bırakıp sandığa gitmez. Siz dediğimi harfiyyen uygulayın. Ben de gidip Yunus'un yanında duruyum. Ne de olsa onun azası sayılıyım. Ben onu evde tutarım. İkinciye kadar size mühlet. Bunlar uyansa bile zaten öğleden önce bu taraftan rey atmaya pek gelen olmaz. Cenazeden sonra gelenler artar. Siz dediğim gibi öğleye kadar gelenlerin reylerini mühürsüz attırırsanız bu reyler geçersiz olacağı için biz kazanırız.'

Nazim Ağa pek hile hurda bilmezdi.

'Lan öyle sey olur mu essoğlu essek! Milleti birbirine mi kırdıracan?' diye itiraz etti.

Törrüd de ona:

'Sen seçimi kazanmak istiyorsan böyle yapacaksın yoksa havanı alırsın!' diye çıkıstı.

Bu sefer Nazim Ağa:

'Diyelim ki senin dediğin gibi oldu. Seçim sonunda bu is ortaya çıkınca adamlar seçime itiraz etmez mi? O zaman köylü avradımıza sövmez mi cenazeyi fırsat bilip hile yapmışlar diye? Söyle bakalım.'

Törrüd de ona dedi ki:

'Bak Nazim Ağa zafere giden her yol mubahtır. Sonunu düşünen kahraman olamaz. Sen merak etme ben orasını da ayarlarım. Simdi ben doğruca Yunus'un evine gider bağıra çağıra ağlarım. Herkes beni Hasan emmime yanıyor zanneder. Oradan kimseyi cenaze kalkmadan sandık basına göndertmem. İs ortaya çıkınca da Yunus'a, babanın toprağı kurumadan itiraz edersen köylü babasının ölüsünü bırakıp kendi derdine düstü diye avradına söver der onu bu isten caydırırım. Sen orasını bana bırak. Sen simdi git sandık basındaki memurları ikna et. Para mı veriyon, tehdit mi ediyon, ne edersen et. Ben de gidip cenazeyi kaldırayım.' dedi. Yani sizin anlayacağınız mühür saklama isinin de mimarı Törrüt'tür.' dedi.

Üçümüzün de ağzı açık kalmıştı. Beni görmeliydiniz, küfürün bini bir para. Bir yaşıma daha basmıştım.

"Ulan" dedim "Bu Törrüd ne şeytan adammış da bilememişiz. Adam bizden göründü, bizi sandıkta yıktırdı. Sonra da itiraz etmemizi engelledi. Hem karını vermiş hem de korunu."

Sonra ayağa kalktım, kibleye döndüm. İki elimi açtım:

"Allah'ım beni ve bu beldeyi bu Törrüd'ün şerrinden sen koru!" diye sesli bir şekilde dua ettim.

Savaş, Hamza, Ömer ve Yaşar da yüksek sesle "Âmin!" diyerek bağrıştılar.

Vale

◆ Halûk Tanrıverdi (Âlimî)

Hastanede, restoranda,
AVM'de, plazada,
Koca koca binalarda,
Hastalığın adı vale.

İlk bakışta normal gibi,
"Sen işini git, gör" gibi,
"Araban bizlerde" gibi,
Tuhaflığın adı vale.

Anahtarı alıyorlar,
Alıp da götürüyorlar,
Sokaklara tıkıyorlar,
Rezaletin adı vale.

Trafiğı felç ediyor,
Kaldırımında yürünmüyor,
Yayalara yol kalmıyor,
Kazaların adı vale.

Yol üstüne konulanlar,
Ters yola park edilenler,
Umursamaz davranışlar,
Haksızlığın adı vale.

Kaldırımlar yayaların,
Yollarsa arabaların,
Her yer niçin valelerin,
Densizliğin adı vale.

Artık her türlü kurumda,
Önümüzde, ardımızda,
Hatta "sakin şehir"lerde,
Saçmalığın adı vale.

Yörük Kızı

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Kıl çadır önünde bir güzel gördüm
Sana seslenirim duy Yörük kızı
Usluca yaklaşıp bir selam verdim
İçeyim elinden çay Yörük kızı.

Elinde evreâç ekmek pişirir
Siyah perçemleri yana düşürür
Mah cemalin gören aklın şaşırır
Ağa mıdır baban bey Yörük kızı

Eğilmiş dereye yüzünü yıkar
Hançer bakışları çok canlar yakar
Başına oyalı bürükler takar
Şavkından parlıyor çay Yörük kızı...

Höllüğü eleyip kundağı beler
Pişirdiği südü helkeye çalar
Suluyor gölüğü elinde yular
Ardında kürrüğü tay Yörük kızı.

Üç eteğin giymiş belinde kuşak
Mihmanın altına serer yün döşek
Sofrasını açar, keser bir şişek
Eğirir kirmenle iy Yörük kızı.

Ayağında çarık, fesi yazmalı
O fincan burnunda gümüş hızmalı
Gerdanına mavi boncuk dizmeli
Başını dizime koy Yörük kızı.

Giydiği şalvarı pembe satenden
Üzengiye basıp iner atından
Pendir sıkır sarı keçi sütünden
Kepezine takar tüy Yörük kızı.

Yüzünde tebessüm gözlerin nemli
Bakışında hüzün, kederli gamlı
Gönül penceren hep sürgülü camlı
Kirpiğine düşmüş çiy Yörük kızı.

Saçının örgüsü iniyor bele
Benzer yediveren tomurcuk güle
Savran mızrabını vururken tele
Kuralım mı dernek toy Yörük kızı.

Zurnalar çalınsın toylar kurulsun
Çifte davullara tokmak vurulsun
Nurgül der obaya haber verilsin
Çekelim halayı uy Yörük kızı.

Çatır Çutur

◆ Ercan Sağlam

Vaktimi boşuna harcama benim
Hadi barışalım küslük son bulsun
Fıstıklı baklava çekiyor canım
Bir değil beş değil on tepsi olsun

Acıkmış sayılmam ama yine de
Bol etli isterim fırında börek
Sütlacı severim ve tatlı ve de
Hoşafı mideye indirmem gerek

Yani edeceksen bana kardeşlik
On kilo pastırma getir gelirken
Bir de lor peyniri üç bidon, kışlık
Hep dua ederim nefes alırken

Biber mi demiştin, acı severim
Oraya gelmezsem sen bari getir
Çöreği unutma yoksa döverim
Ede, seni yerim bak çatır çutur

Pekmezi, pestili, buğdayı, unu
Atarsan bagaja ikrama geçer
Gelmeni isterim bir hafta sonu
Omzunda torbayla ikişer üçer

Kuruyu pilavı kazan kazan yap
Sarmayı dolmayı yanına ekle
Basarak yükle ki bağırsın pikap
Yolda gaz keserse inip itekle

Daha istediğim çok şey var ama
Sana da kıyamam şimdilik yeter
Bu cuma meşgulüm gelecek cuma
Bilemedin pazar işlerim biter

Kermes

◆ Mehmet Osmanoğlu

Boş vakit kıymetli kıymetini bil
Onunla bununla harcama bayım
Sen emret kurayım evine sebil
Ne zaman istersen söyle burdayım

Fırında kızarsın iyice pişsin
Sana kurban olsun etli börekler
Bereket versin ki aç değilmışsin
Sütlacın hoşafın kenarda bekler

Kardeşliğin yolu mideden geçer
Kim dediyse bayım buna inanma
Gönül, kevserini gönülden içer
Ben yine alayım peynir, pastırma

Biber demişsin ya kafama yattı
Acıya boğarım manyak olursun
Bilmem ki seni kim böyle ayarttı
Boğazından geçmem bak, boğulursun

Ramazan geliyor tedarik gerek
Erkenden tedbiri almış gibisin
Cebindeki akrep değil engerek
Yirmi yıl kıtlıkta kalmış gibisin

Kazanlar kurarım hem çiftler çiftler
Kuru pilav, kuzu sarma doyarsın
Nefes bile alma ye üçer beşer
Saymaya yorulma, sonra sayarsın

Haydi duyuralım şimdi herkese
En geç pazar günü kermesimiz var
Aç olun tok olun fark etmez bize
Kilerimiz dolu ağzına kadar.

Sayın Müdür'üm

◆ İzzet Gayretli

Seksen bir kişiden sekseni müdür
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm
Kimi gerçek kimi haybeci müdür
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

İşçiden çok amir memur sayısı
Mecliste Hulisi Bey'in dayısı
Bize düştü döşek minder kıyısı
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

İlkokulu okumuş dıştan liseli
Sanki ilim irfan ya medreseli
Takım giymiş siyah gri elbiseli
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

Yağlı kavurmayı löp löp yediler
Beğenmedik iyi değil dediler
Sizlerden edepli bizim kediler
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

Hepsinin aklı bir karış havada
Saldım dağa sürü güder ovada
Yoğurda parmağı banar kovada
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

Avanta olunca güler yüzünüz
Rüşvete açılır gözünüz
Doğru demez yalan dolan sözünüz
Siz de hoş geldiniz Sayın Müdürü'm

Bilen Var mıdır?

◆ Memik Kömekçi

Üç günlük dünyaya geldik gideriz
Tapusu cebinde olan var mıdır?
Daldık sevdasına bitmez hüneriz
Bu işin sırrını bilen var mıdır?

Kimi yelkenini açmış yüzüyor
Kimi zirvesine çıkmış süzüyor
Kimi soğan bulmaz kendin üzüyor
Sorsan bu âlemde talan var mıdır?

Çarkını döndüren eli kitaplı
Gökdelen yaptırmış yalıtım kaplı
Kandırmış âlemi hitabı tatlı
Adaleti hırsta bulan var mıdır?

Kimi kuru yavan kimi bal yutar
Kimi püskül pesent kimi pul satar
Kimi liman bulmaz kimi yat katar
Söyleyin sözümde yalan var mıdır?

Sarraftan altını alır takınır
Koltuğa kurulur işten yakınır
Ele iman diler kendi tapınır
Şu fani dünyada kalan var mıdır?

Kimi sırtı yüklü evhamlı durur
Kimi uzun boylu endamlı yürür
Kimi alın teri kimisi vurur
Gölgede çiçeği solan var mıdır?

Tahsili bilinmez kurumda müdür
Çelimsiz bedeni oldukça bodur
Başında sarığı sanırsın hödür
Çarmıhın önünde gülen var mıdır?

Köşkeröglü var git kendi işine
Cahille cimriyi takma peşine
Vurmadan pençeyi sazın döşüne
Göğsünde yazıyı silen var mıdır?

Sahibinden Komik/Yedi -Hayırlı İşler-

◆ Mehmet Pektaş

Gece kulübünün kapısından önce şen kahkahaları, arkasında da iki kolunda iki kızla Cengiz çıktı. Kolundaki altın saati göstere göstere iPhone 15'i ile selfieler çekerken son model spor araba kaldırıma yanaştı. Şoför mahallinden inen vale koşarak Cengiz'in yanına geldi ve arabanın anahtarını ona uzattı. Cengiz, anahtar aldığı ele hiç kesilmeyen kahkahalarla 100 dolar kıstırdı. Şaşkınlıktan donup kalan vale, 'Abi bir yanlışlık olmasın, bu para çok.' diyecekti ama o kadar şaşırılmıştı ki dili dönüp aklındaki cümleyi söyleyemedi bile.

Kızlar kahkahalar eşliğinde arka koltuklara binerken Cengiz de kahkaha ata ata ön koltuğa kuruldu, birkaç kez gaz pedalına yüklenerek arabayı bağırttı. Hareket etmeden önce yan camı açıp mekânın önüne doğru bir miktar para saçmayı da ihmal etmedi. Tekerler cayırdadı, arkasında bir vızıltı bırakan spor araba bir anda arayı açtı. Spor arabanın ardından aval aval bakan kapıdaki iki güvenlik ilk şaşkınlığı atlatır atlatmaz ortalığa saçılan paralara doğru koştu. Kel kafalı, bıyıkları çenesine kadar inen güvenliğin ismi Abbas, iri yarı pos bıyıklı olanın ismi ise Haydar'dı.

İşe birkaç hafta önce başlayan Abbas, paraları cebine indirirken Haydar'a seslendi:

"Lan bu geçen hafta hesabı ödeyemedi diye bir araba sopa çektiğimiz adam değil mi?"

Haydar:

"Ta kendisi... Buna fırlama Cengiz derler. Ne nane yiyeceğini kimse bilemez. Müdür sakın içeri almayın diye tembihlemişti. Nasıl girdi içeri hayret!"

Bu sırada valenin dili çözülmüştü.

"Ulan ben de nereden tanıyorum bunu diyordum? Plakasız, hurda bir motorla gelip kimse görmesin diye arka sokağa park ediyordu hep."

Haydar:

"Beş parasız gelir. Zengin kızları düşürmeye çalışır."

Abbas:

"Bu defa parayı bulmuş herhalde baksana forsuna..."

Haydar:

"Valla rüyamda görsem inanmam. Bunca senedir bu âlemdeyim, böylesini görmedim. Adam resmen parayı sokağa saçtı yahu!"

Haydar'ın sözleri Abbas'ı işkillendirmişti.

"Lan yoksa sahte olmasın bu dolarlar. Hani düğünlerde falan saçıyorlar ya..."

"Doğru lan. Bak bunu düşünmedim." dedi Haydar.

Güvenlikler ve vale, Cengiz'den aldıkları paraların gerçek olup olmadığını araştırmaya koyulurken spor arabanın içinde ise başka bir film dönüyordu. Cengiz, müziğin sesini kıstı.

"Kızlar sizi nereye götürüyüm? Villaya mı rezidansa mı yoksa yalıya mı?"

Ayça kahkahalarına bir kahkaha daha ekledi:

"Villaya gidelim gitmişken ayol!"

Cansu, Ayça'dan geri kalmadı, bir kahkaha da o patlattı:

"Araba da güzelmiş Cengiz, senin mi?"

Cengiz de bir kahkaha patladı. Gaza yükledi:

"Benim sayılır bebiş..."

Cengiz, villanın önüne park ettikten sonra torpido gözünü açıp kiralık meskenlere ait anahtar demetinin arasından villanın kileri buldu. Arabadan inerken ön konsola bıraktığı telefonunu aldı.

Telefonda 42 cevapsız arama, 381 mesaj birikmişti. Mesajların arasından "Aşkım"ı buldu. Aşkım'ın yazdığı mesajları okumaya bile gerek duymadan "Tüm gece seni düşündüm bebeğim. Seni çok seviyorum aşkım." yazıp birkaç kalp ekleyerek gönderdi.

Bu sırada kızlar Cengiz'i rahat bırakmıyorlardı. Birisini boynuna sarılıyor, diğeri yanağına öpücükler konduruyordu. Telefonu cebine koyacağı sırada has elemanı Mert'in de mesajını gördü.

Mert: "Abi görevi tamamlayıp İstanbul'a döndüm. Ne zaman görüşelim?" yazmıştı.

Cengiz'in gözleri gayriihtiyari saate kaydı. Saat sabahın 5'iydi.

"Yarın erkenden ofise düş, görüşelim." yazıp Mert'e gönderdi.

Mert'ten anında cevap geldi:

"Abi, 12 uygun mu?"

Güne öğleden sonra başlayan Cengiz'den cevap gelmedi:

"Cüşş o kadar da erken demedik. 3'ten sonra gel."

Cengiz, elemanın cevabını beklemeden telefonu cebine indirdi, kızları koluna takıp kahkahalar eşliğinde villaya girdi.

Ertesi gün, Mert tam saat 3'te ofisi açıp patronu, her türlü dalaverede üstadı Cengiz'i beklemeye başlamıştı. Cengiz ofisin de içinde bulunduğu iş hanının önüne bir saat sonra gelebildi. Ofisten sesin duyulamayacağını çok iyi bildiği hâlde spor arabanın kornasına arka arkasına bastı. Öyle ki Kasap Mahmut ile Kuruyemişçi Arif, işlerini bırakıp dükkânlarının önüne çıktılar. Kasap Mahmut bir arabaya baktı bir Cengiz'e. Yutkunaarak konuştu:

"N'oldu Cengiz, neden kornaya basıp duruyorsun?"

Cengiz, Mahmut'a tiksindir gibi baktı, cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

Bu defa Kuruyemişçi Arif konuştu:

"Hayırdır kardeş. Bir şey mi var?"

Cengiz, ona da tiksintiyle baktıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi

"Nerde bu çocuk yahu?" diye söylenerek son model telefonunu eline aldı. Kolundaki altın saate, Kasap Mahmut ile Kuruyemişçi Arif'in gözüne sokarcasına telefonu kulağına götürdü:

"Neredesin be oğlum? İn aşıya çabuk." dedi.

Arabayı stop etmeden umursamaz tavırlarla arabadan çıktı. Yine göstere göstere altın kol saatine baktı, güya bir yerlere geç kalmış gibi etrafa poz attı.

Mahmut ve Arif, ağızları bir karış açık onu seyrederken Mert, saniyeler içerisinde Cengiz'in yanında bitti.

"Buyur abicim!" diyerek elini ovuşturdu.

Cengiz, önemsiz bir şeyden bahseder gibi kaşlarını hafif oynatarak spor arabayı gösterdi:

"Şunu bir otoparka çek gel."

Arabayı gören Mert'in yüzünde güller açtı.

"Vay abim, araba yapmışsın!"

Cengiz, güneş gözlüklerini kafasından gözlerine indirdi. Dudaklarını hafifçe oynatmakla yetindi. İşhanına doğru girerken Mert sevinçle arabaya atlayıp gazı kökledi. Tekerler bir cayırtı koparıp dönmeye başladı. Mert, arabayı hemen arka sokaktaki otoparka park etmeden önce şehrin içerisinde şöyle bir tur atmayı da ihmal etmedi. Ofise döndüğünde Cengiz'in hararetli hararetli telefonla görüştüğünü gördü. Ona görünmeden kapının kenarında durup konuşmalara kulak kabarttı. Cengiz telefondaki muhabatına:

"Tamam canım, tamam bebeğim. Anlıyorum şekerim. Söz seni en kısa zamanda istettireceğim. Bizimkiler yurtdışında hayatım, yazın gelsinler... Olur mu hiç sevgilim? Ben seni oyalar mıyım hiç? O nasıl söz bitanem..." diye dil döküyordu.

Karşıdaki kadın belli ki laftan anlamıyordu.

Cengiz köşeye sıkışmış gibiydi:

"Hayatım bir hafta içinde nasıl gelsinler? Yapma, etme, alo alo alo!" Mert, telefonun kapandığını anladıkdan sonra içeri girdi. Ankara'da başından geçenleri anlatmaya başladı. Cengiz ise derin düşüncelere dalmış, onu dinlemiyordu bile.

"Cengiz abim, verdiğim görevi harfiyen yerine getirdim. Emrettiğin gibi Nihat abinin kiracısını alıp Ankara'ya pavyona götürdüm. Adam pavyon lafını duyunca hemen düştü. Sağ olsun, Sarı Tutku, Kirli Dilek ablam ve İnci Taneleri Dilber bizi çok iyi karşıladılar. Sana çok selamları var. Dediğin gibi kiracıyı sarhoş edip tahliye taahhünamesi ile açık senet imzalattık. Sonra da hesabı adama kitleyip vınn! Yalnız abi, sen 'Ankara'da beni Âlemci Cengiz olarak tanırlar.' demiştin, herkes seni Köçek Cengiz olarak biliyor. Bu ne iş?"

Cengiz, "Köçek Cengiz", lafını duyunca hemen irkilip doğruldu:

"Ne köçeği lan! Bırak şimdi köçeği möçeği. Sen evrakları aldın mı onu şöyle."

Mert şaşkındı:

"Abi, bir saattir anlatıyorum ya... Hallettim."

"Ha öyle mi tamam koçum!" dedi Cengiz.

Mert bu defa:

"Abi bu araba manyak bir şey, kimin bu?" diye sordu.

Araba lafını duyunca Cengiz'in yüzü gözü değişti. Bir an duraksadı. Sesine samimi bir hava gelmişti:

"Mert, bana bir anne bir de baba lazım kardeş." dedi.

Mert:

"Anne baba mı? Yok mu abi?" dedi.

"Oğlum geçici bir aile lazım. Anla işte. Hatun illa beni istet diye tutturdu." dedi Cengiz.

Mert uzun bir "haa" çektikten sonra:

"Hayırlı bir iş diyorsun yani. Kim bu talihli kız abi, tanıyor muyuz?"

Cengiz ıkınarak cevap verdi.

"Yok tanımıyorsun."

"Buradaki esnaf abilerimize diyelim. Birkaç kişiyi yanımıza alalım, gidelim isteyelim abim." dedi Mert.

Cengiz hemen itiraz etti:

"Oğlum karıştıрма şimdi buradakileri. Yabancı birileri olursa daha iyi olur."

"Tamam abicim. Bu iş bende, iki figüran buluruz. Sen yengemize haber ver. Çikolatayı, çiçeği hazırla. Hemen yarın akşam gidelim isteyelim." dedi Mert.

Cengiz, böyle bir eleman yetiştirdiği için kendisiyle gurur duydu.

Hemen ertesi gün Mert'in ayarladığı iki figüranı da yanlarına alıp kızın adeta bir saray yavrusunu andıran evine vardılar. Mert, patronunun gözüne girebilmek için tüm performansını göstermeye kararlıydı.

Kapıyı 70 yaşlarında suratı aşırı şekilde makyajlı, saçları civciv sarısına boyalı bir kadın açtı. Cengiz, elindeki çikolata ve çiçeği yaşlı kadına verip içeriye geçerken Mert yalakalık olsun diye kadının eline yapıştı, figüranlara da işaret edip kadının elini öptürdü. Daha ilk dakikadan yaşlı kadına Cengiz'i övmeye başladı:

"Abim diye söylemiyorum. Cengiz abim, dünyanın en iyi insanıdır. Torununuzu çok mutlu edeceğine adım gibi eminim."

Yaşlı kadının yüzü gözü değişti:

"Ne torunu?" diyebildi.

Cengiz, el kol işaretleriyle Mert'i yanına çağırarak istese de Mert, yaşlı kadına patronu hakkında övgüler düzmeye devam ediyordu. Sonunda Cengiz, Mert'i tutup içeriye götürdü. Kulağına eğilip:

"Fazla sesini çıkarma. Uslu uslu otur." dedi.

Her tarafından zenginlik fışkıran salonda iki ihtiyar kadın daha vardı. Cengiz'in anne ve babası rolündeki figüranlar,

"Ee daha daha nasılsınız?" diye lafa girmeye çalışsalar da ihtiyarların kulakları duymuyordu. Bu defa kendilerini kapıda karşılayan ve diğerlerine göre biraz daha sağlıklı duran kadınla sohbeti ilerletmeye çalıştılar.

Cengiz'in babası rolündeki figüran, kendilerine kahve ikram eden yaşlı kadına:

"Teyzeciğim gelin kızımızı da bir görseydik. Kendisi yok muydu?" deyince kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Cengiz'in de yüzü kırmızıdan mora doğru renk değiştiriyordu. Cengiz, kaş göz işaretleriyle bir şeyler anlatmaya çalışırken yaşlı kadın tepsiyi yere çarptı:

"Gelin benim ayol!" diye bağırıldı.

Mert'in kahveyi püskürtüp kahkahayı basması bardağı taşıran son damla olmuştu. Kadın "Def olun!" diye bastı yaygarayı. Cengiz ve ekibi kendilerini dışarı zor attı.

Akrabam İstemedi Beni

◆ Aydın Battal

Selamünaleyküm abi, bildiğiniz ürere bir seçime girdim. Uzak diyardaki arkadaşlar abiler merak ediyordur “La bizim Aydın n’ördüyse?” diyin. Şimdi 3 aday varıdı köyde, 300 de oy... Bana 29 oy çıktı, gayıb ittim. Ben bu seçime başladığımda sırtıma üç tene kusur yazıldı: Biri garibanlık, biri fakırlık, biri de niye olduğunu bilmediğim şekilde şiir yazıp sosyal medyada paylaşıp bölüşmem oldu. Başkaları başka şey yazıyo şifa oluyo, Aydın şiir yazınca köçeklik yaptı, abdallık yaptı, zoytarılık yaptı oluyo. Demek ki olmuyomuş işte.

Ben muhtar adayı olmuşum; adam geliyor, Aydın’ı sığır güde mi dutak diyin. Böyle bir şey olur mu ya? Bir insan bu kadar mı aşağılanır? Daha Aydın, bu seçim zamanı, pazar günü hangi astabı giyecek, takım astabı var mı yok mu diyin, he vallaha onu gayle çekiyollar, lağlanıyollar.

Hele biri de kendi çok iyi Müslüman’ımış gibi, seçime on beş gün kaldı cayacak, gıvırdacak ya, bana diyo ki “Seni İslamiyet’e davet ediyom.” La ben gavur muyum? Amma yapacak bir şey yok, durum böyle oldu.

Bir de gönlüme, adi gönlüme söz geçiremedim. Böyle bir maceranın içine girdim. Başta avradımı, uşaklarımı, Musa abimin oğlu Bekteşi, yengemi, onların uşaklarını mahcup ettim. Hırsızlık yapmadım amma seçime girdim gayıb ettim. O kadar milletin içinde 29 oy çıkınca herkesin boynu büküldü. Onları da kendi adi gönlümün peşine takdım, onları da mahcup ettim. Özür diliyom on-lardan da, bilmem kabul ederler, etmezler. Kalabalıkta diledim de ellağam pek hora geçmedi, n’örüyüm. Beni kim istememiş, ne olmuş, nasıl olmuş, bunu da size bir şiirle anlatayım. N’örüyüm benim durum böyle abi.

Kucağımda oturdu kakıcı kaktı
Akrabam istemedi, ilk önce beni
Tam yüzüme karşı cuvara yaktı
Dostlarım arkadaşım istemedi, ilk önce beni

Okunda mı yayında mı bilmiyom
Saygıda da kusur falan etmiyom.
Bende ne var, ben kör müyüm görmüyom
Baldızım bacanağım istemedi ilk önce beni

Çekil dedi bu yarışta kimin var
Kime içirecek ayrıanın suyun var
Aklı kesse beni köyden de kovar
Akrabam, dostlarım istemedi ilk önce beni

Ben köyüme kötü falan diyemem
Bana karşı niyetimi bilemem
Ben köyümü tek kalemde silemem
Mahallem, köylüm istemedi ilk önce beni

Çoban dedi, bu muhtarlık yapamaz
Devlet deyip daireye varamaz
Enayi dedi sağını solunu bulamaz
Baldızım, bacanağım istemedi ilk önce beni

Sanki rakiplerim uzay bilimci
Benim gibi aynı köylü bilinci
Ulan varsın onlar olsun en baş birinci
Baldızım, bacanağım istemedi ilk önce beni

Acıyormuş bana fakırsın diye
Her yere gidemem topalsın siye
Beni hakir görmek bu kibir niye
Baldızım, bacanağım istemedi ilk önce beni

Sözleri bir ok gibi hep dizildi bağrıma
Tanrı’m dedim çıkarmasa yarına
Şöyle dönüp bir baktıydım ardıma
Akrabam istemedi ilk önce beni

Gönlündeki değer bir gördüm
Dirilip dirilip yenitten öldüm
Korlarda yandım da küllere döndüm
Akrabam, arkadaşım istemedi ilk önce beni

Ne bileyim talih midir kader mi
Kahpe devran bize doğru döner mi
Bilmiyom ki el içinde sırtarıp güler mi
Dostlarım, arkadaşım istemedi ilk önce beni

Umudum tükendi hayalim bitti
Kancık dünya gücün Aydın’a yetti
Zaten izlemiyom o filim bitti
Mahallem, köylüm, istemedi ilk önce beni

Yüreğe Muhtacız

◆ Yemliha Gürlek

Afet tufan gördün mü, tufana yar olmalı,
Hakikatin şahidi müşahidi olmalı,
Mazlumları Nuh gibi gemisine almalı,
Zalimlere şiddetli, bir yüreğe muhtacız.

Yeryüzünü ıstır, merhamettir markası,
Kokmuş cesetten beri, önü ile arkası,
Özlere şifa olsun, söylediği şarkısı,
İçi dışı aşk dolu, bir yüreğe muhtacız.

Mazlumlara şefkatli, darda kalanı korur,
Kadın çocuk vuranı, tam on ikiden vurur,
Zulme uğrayanların, her dem safında durur,
Güçlü azimli metin, bir yüreğe muhtacız.

Şu yürek bildiğimiz, içimizde bir ayet,
İnananlar ayete, eylemeli riayet,
İnançlı yürekleri, variyeti hidayet,
Barış ile demlenmiş, bir yüreğe muhtacız.

Yüreğin yetiyorsa, yüreklisin yürekli,
Mazlumların yanında, olmalısın sürekli,
Hac zekât oruç yetmez, illa cihat gerekli,
Sultan Eyyubi gibi, bir yüreğe muhtacız.

Talan edildi Kudüs, kan içinde Kabe'miz,
Bir işe yaramadı, emirimiz abimiz,
Aciz kaldı amirimiz, hocamız, hacımız,
Kocaman bir yüreğin, bir erine muhtacız.

Bir Güzel

◆ Erdoğan Öner

Şükürler olsun ki dede demedi
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel
Saçların dökülmüş moda demedi
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Az daha yaşamak hevesim vardı
Nasıl oldu beni ihtiyar gördü
Biraz gülümsedi şakaya vurdu
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Biliyorum şaka yine de taktım
Gittim odamdaki ayna baktım
Sigara üstüne sigara yaktım
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Gençlik iksirini nerde arayım
Söyleyin kendimi nasıl göreyim
Allah için bir de size sorayım
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Çok yorulmuş ırmak gibi akarak
Benim gibi çekmiş candan bıkarak
Anladım ki gençliğine bakarak
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Sakın düşünmeyin kızdı Vakari
Elinde kalemle gezdi Vakari
Üzülmedi böyle yazdı Vakari
Bana yaşın geçmiş dedi bir güzel

Bilemem

◆ Yakup Gümüş

Devlet tarlasında bir şiőman yatar
Kavun mudur kelek midir bilemem
Her tezgâhta tezgâhtarla iő tutar
Hain midir ulak mıdır bilemem.

Mabadından tuhaf Şeyler uydurur
Yavesini hikmetli söz saydırır
Siyasette çok ayaklar kaydırır
Sağcı mıdır solak mıdır bilemem.

Fırıldak adamdan olur mu koçak?
İyi günde var da dar günde kaçak
Ağzım aşınmaz der öpmekle saçak
Saf mıdır salak mıdır bilemem.

Zerre yok kıymeti halk nazarında
Çünkü arıza çok ar damarında
Bir çift organ var da baş kenarında
Boynuz mudur kulak mıdır bilemem.

İçinde kiőneyen benlik atı var
Hizipten beslenen bir hayatı var
Beş para etmeyen sakatattı var
Ciđer midir dalak mıdır bilemem.

Üç Yudum-Bitiren Gidebilir mi?-Paranın Lafı-Kız Kaçırma-Sektir

◆ Salman Kapanoğlu

Üç Yudum

Okulda nöbetçiydim. Ders zili çaldı, öğrencileri içeri alıyorum. Ben de dersime yetişeceğim. Ders-ten önce bir su içeyim dedim. Kantinden bir bardak su aldım. Suyu bir dikişte içtim. Öğrenciler-den biri, beni suçüstü yakalamış gibi:

“Hocam, üç yudumda içmek sünnet, diyordunuz, siz bardağı kafanıza diktiniz.”

Hiç bozuntuya vermeden:

“İki bardak daha içeceğim evladım.”

Bitiren Gidebilir mi?

Kahramanmaraş Lisesinde sınıfın birinde yazılı yapıyordum. Sınıfa soruları dağıtarak, “Başlayabilirsiniz.” dedim. Tembel öğrenciler yazılıda kafes-teki kuş gibi sınıftan çıkmak için çırpınırlar. Bir öğrenci ayağa kalkıp:

“Hoca’m, bitiren gidebilir mi?”

“Çocuklar, idare zili çalmadan öğrenciler sınıftan çıkamaz.” dedim.

İnatla bir öğrenci ayağa kalkarak:

“Hoca’m, bitiren gidemez mi?”

“Bitiren gidemez. Gitmek için bir de öküz bulma-sı lazım.” diye espri yaptım. Sınavın sonuna doğru uyardım gibisi haylaz öğrencilerden biri, yazılı kâğıdını verip çıkmak isterken:

“Hoca’m, bitiren gidebilir mi?”

Alaycı bir tavırla:

“Senin tren bulman lazım.” dedim.

Paranın Lafı

Gazi Ortaokulunda görev yaptığım sırada, beni seven müstahdemim biri yanıma gelerek:

“Hoca’m aklıma ne geldi biliyor musunuz?”

“Ne geldi?”

“Ortaklık bir sandıklı motor alalım, ben çalıştı-rırım parayı da ortadan böleriz.”

“Ben ne yapacağım?”

“Sen on beş bin lira vereceksin, çalıştırmak ben-den.”

Hiç rızam yoktu bu işe. Onun hevesini ve kalbi-ni kırmak istemiyordum. Ben bu işi nasıl atlatırım

diye düşünürken o, öyle inanmış ki:

“Hoca’m para vereceksiniz değil mi?”

“Paranın lâfı olur mu bee!”

“Allah’ını seveyim, sen bir tanesin!”

Birkaç gün etrafımda döndü durdu, nihayet bir hafta sonra yanıma gelerek:

“Hoca’m unuttunuz mu yoksa? Motor alacaktık. Para verecektiniz.”

“Ben ne demiştim?”

“Paranın lâfı mı olur?” demiştiniz!”

“Paranın lâfını etmeyelim öyleyse!”

Kız Kaçırma

Öğretmenliğin en ince noktası, öğrencilerin hi-lesini fark etmek ve onları kırmadan, doğruları onlara kabul ettirmektir. Aksi halde kırıcı ve kaba saba bir öğretmen olunur. Doğrularımız da kaba-lığın gölgesinde kaybolur gider.

Bir kız öğrencim, sene sonunda kaytarmak için en meşru bir istekle karşıma dikildi:

“Hoca’m, defterimi evde unutmuşum. Alıp gele-bilir miyim?”

“Kızım sene sonu, dersler de bitti, defteri ne ya-pacaksınız?”

“Hoca’m, ne olur defterimi alıp geleyim.”

“Kızım, sen şimdi eve diye okuldan çıkarsın, yol-da giderken bir erkek öğrenciyi gözüne kestirir de elin oğlunu kaçırırsan, ben onun ailesine ne de-rim?”

“Aman Hoca’m! Ben niye elin oğlunu kaçırayım? Erkekler mi kızları kaçırır, kızlar mı erkekleri?”

“Bak, nasıl itiraf ettin? Sen şimdi eve giderken, biri seni kaçırırsa...”

Sektir

Dersin en önemli yerinde öğrencinin biri, elinde futbol topu, gayet rahat masama kadar geldi:

“Ne var oğlum?”

“Hoca’m top sektirebilir miyim?”

Sinirli bir şekilde,

“Sektir lan!”

“Ne kızılıyorsun Hoca’m?”

“Kızımıyorum oğlum, sektir işte.”

Duman Olmuşuz

◆ Mustafa İmir

Hâlimiz perişan şevkimiz sönmüş
Depreşen dertlere liman olmuşuz
Gözümüz kararmış, nevrimiz dönmüş
Kendi kendimizle düşman olmuşuz

İktidar, muhalif aynı gözümde
Tedbir yok, öneri yersiz çözümde
Siz ekleyin eksik varsa sözümde
Hep göre göre göz yuman olmuşuz

Serbest piyasanın bozuk kuralı
Artık nefes almak bile paralı
Aramız et, peynir, balla aralı
Fırsatçılıkta pek yaman olmuşuz

Sanki gün yüzü mü gördük ki dün
Fazla beklentimiz olsun bu günde
Maalesef yok yeni seçenek önde
Dane yok sapı çok harman olmuşuz

Çoğu aydınımız bize yabancı
Sanal mecrada çok uzman yalancı
İstismar ederler dini inancı
Olacağı kadar duman olmuşuz

Aşındı toplumsal ahlâk, hayâmız
Çoktur yardakçımız, boldur riyamız
Çok sağlam olsa da Türklük mayamız
Siyaseten karman çorman olmuşuz

Düşünceler sarar akşam olunca
Yazmadan duramam kafa dolunca
Hele uygun uyak, ayak bulunca
Bakarsın bir gönle derman olmuşuz

Elbet hepten kötü değil vaziyet
Gün gelir sıkıntı bulur nihayet
İmir arada bir eder şikâyet
Gelecek kuşağa mihman olmuşuz

Reis Adayı

◆ Osman Gazi Turaç

Gelen yedi giden sekiz götürdü
Benimle birlikte olanlar gelsin!
Zenginler varlığın dibini gördü
İçi geçip benzi solanlar gelsin!

Oturmaktan nasır tutmuş döbürü
Yiyen kalksın sıra tutsun öbürü
Göbek atsın dursun faiz sektörü
Diline bal süren yılanlar gelsin!

Yeni kaldırımlar yaptıracağım
Ham hayal peşinde koşturacağım
Putlar icat edip taptıracağım
Aklını beline salanlar gelsin!

Her müdüre bir sandalye veririm
Yoldan geçenleri ey'sayın derim
Belimden elime geçer kemerim
Darbuka klarnet çalanlar gelsin!

Tek para basamam adam asamam
Yürütürüm tüm işleri tas tamam
Sanattan manattan gram anlamam
Aldığım kazları yolanlar gelsin!

Bana beş yıl yeter öteyi bilmem
Saat ondan önce makama gelmem
Hayatı yaşarım ölmeden ölmem
İçmeden kafayı bulanlar gelsin!